

vist ogsaa alene det i og for sig Nødsærdige og Hensigtsmæssige, der vil være det Afgjørende —; men jeg kan dog ikke undlade i Forbigaaende at erindre om — jeg vil ikke tale om Arveskæftet i Slesvig — men hvorledes det er gaaet med Statens Fæstere hos os, hvilken Hensynstagen til Fæsterne har der ikke været, hvorledes har ikke det Princip været gjort gjældende, at blot Statskassen ikke skulde have mindre Indtægter, end den hidtil havde havt. Vi søge tværtimod her endogsaa at forbedre Statskassens Stilling, tillige at varetage dens Interesser, saaledes som vi her have affattet vort Forslag; det kan paa ingen Maade siges, at dette Forslag vil forandre Noget som helst til Arveskæfterne paa Statskassens Beføstning; var dette Tilfældet, vilde jeg ikke have været med til at fremme det. Jeg skal ogsaa henvide til — med Hensyn til at det ikke er forstandigt at stille strengere Fordringer — at der er mange private Folk, der have tilsvarende Fordringer i faste Eiendomme, Fordringer, som i Sikkerhed staae ved Siden af de Fordringer, som Statskassen har, og vi see dem dog hver Dag følge paa meget moderate Villkaar. Jeg sigter herved til Bankhæftelsesobligationer; disse give jo dog endnu vel i Almindelighed endogsaa 6½ pCt., og blive dog solgte til pari eller endog under pari; det ligger i, at der er en heel Deel Besværlighed forbundet med saadanne smaa Obligationer, og det naaget paa Opkrævningen nær alt Andet, jo netop her er indrettet til største Fordeel for Creditor. Jeg anfører kun dette for end yderligere at godtgjøre, at der ikke fornuftigvis kan være Tale om strengere Villkaar end dem, der her i vort Forslag ere opstillede. Jeg skal ikke her dvæle ved, hvad der tidligere er blevet fremhævet, at vi dog her nogenlunde maae fastholde de samme Principer, som vi maae tænke os fulgte, naar man vil gaae videre i disse Forhold og søge tilveiebragt Afløsning af Byrder, som dog de fleste af os ere enige om, at det er ønskeligt at faae afløste, Eiender og andre Grundbyrder, og med Hensyn

til hvilke man dog ikke vil gaae ind paa at fastsætte andre Villkaar. Men jeg har, som sagt, kun troet, at det, forinden denne Sag forlod Folkethinget, var rigtigt nærmere at fremhæve vor Stilling, og hvorvidt vi kunne gaae; der er ikke i Forslaget Noget, som vi kunne slaae af paa. Jeg troer ikke at feile, naar jeg siger, at hvis man ikke her var angstelig for at gaae videre, angstelig for at opstille Andet, end hvad man troer, at Landsthinget dog fornuftigvis maatte kunne gaae ind paa, saa vilde der her være fremkommet endnu yderligere gaaende Forslag, navnlig med Hensyn til Recognitionerne, for hvilke Afløsningerne jo ere satte noget høiere her, end der oprindeligt var foreslaaet af Regeringen; da vilde der vistnok være fremkommet saadant Forslag her i Thinget, Forslag, der vistnok ogsaa vilde være bleve støttet af en større Deel af Medlemmerne; men saa vilde Lovforslaget vistnok sikkert være vendt tilbage hertil. Men, som sagt, vi have troet, at vi maatte være i høi Grad moderate, naar vi skulde have noget Haab om at faae vort Forslag vedtaget; vi have derfor søgt at formulere det med al mulig Hensynstagen dertil; men lavere ville vi ganske vist ikke vel kunne gaae.

Scavenius: Saaledes som det høie Thing har stillet sig ifjor ligeoverfor denne Lov, har jeg for mit Vedkommende ikke anset det for naturligt at stille noget Endringsforslag til Lovforslaget, men jeg vil dog ligeoverfor, hvad der er blevet udtalt af det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, tillade mig at ytre, at jeg paa ingen Maade kan være enig med ham i den Maade, hvorpaa han har foreslaaet Afløsningen, idet han ikke har gjort nogen Forskjel mellem Penge- og Kornafgifter, thi vel har det ærede Medlem Ret i, at intet Menneffe er istand til at have, som han siger, nogen afgjort Mening om, at Kornet vil stige i Værdi i Forhold til Pengene, det er Et, men et Andet er, at man dog efter Alt, hvad der foreligger, kan have en begrundet